

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAB. ISKRA, Organ der Kommun. Arbeiter-Partei Bulgariens.

Organ of the Bulgarian Communist Workers' Party.

Organe du Parti Ouvrier Communiste de Bulgarie

АБОНАМЕНТ: 10 броя — 10 лв., 20 броя — 20 лв., 40 броя — 40 лв., Един брой — 1 лв. Двоен брой — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиѐв, ул. 25 линия № 2 — Варна
Adresse: Sch. Dikidjiev, 25 linia № 2 — Warna (Bulgarien)

Политическата и економическата демократическа реформа е най-модното средство за отклонение на работниците от техния истински революционен път.

(Из статията: „Демокрация и комунизъм“, брой 5 на „Р. И.“ от т. г.)

Задачите на пролетарията.

В историята на класовото общество, всека класа стараяки се да бъде основен доминиращ фактор в това общество, с поставяне на свои задачи се стреми да постави, независимо от желанието на другите класи техни задачи и роли, но с сметка да не бъркат, а бждат износни за поставящата ги класа.

В това отношение всекога има известна категоричност, която отделя желанието на дадена класа, от благотворителността която тя определя само на думи за другите.

Буржуазията счита за свой прерогатив неоспоримата воля на капитала: тя да държи в ръцете си властта и да регулира обществените отношения. За дребната буржуазия и пролетарията тя определя местото за молитви в черквите, гдето повече да се грижат за своя послесмъртен живот, когото да изкупят с днешния си: на смирение, послушание, трудолюбие, покорност, отрицание от плътското и икономическото; а за техното земно благо и материални интереси ще се погрижи тя, съгласно задоволителните и отлични проценти на капиталите — удовлетворяващи в излишество и най-разнузданите ѝ и алчни страсти, при използване на земното и материалното. Това е теория и желание на робовладеца господар за благополучието на робите, на гърба на които той се крепи с плочението на камшика и извурителния им труд. Това е буржуазния строй, когото буржуазията регламентира с конституционния парламентаризъм, а поддържа с силата на безпощадната вжоржана диктатура.

Пролетарията, като основа на буржуазното производство и икономическо могъщество, е най-безпрекословно натиснат от буржуазията, неговото место от буржуазията е определено наред с неодушевените предмети и животните и той може да се допусне до проява в буржуазното общество, само като физическа сила в производството, жива стока на пазара и продажно оръдие в буржуазно-парламентарния и политически живот в обществото. Но пролетарията с развитието на капитализма се развива в историческа класа на съзнателна мисъл. Той като човек въпреки стремлението на буржуазията да го превърне в чисто механическо оръдие, реагира и първо се заражда като фактор на определено битово съзнание, но без воля и възможност на самостоятелно действие. Първото съзнание на пролетарията е съзнание на своята умаломощност и слабост, съзнание на отчаяние и пасивност.

Той не верва в своите класови сили и чака месия, герой, благодетели вождове или вжжши свржжх человетеки сили, които да го измъкнат из тъмните подземия и пращни фабрики — поне на повече светлина, повече хлеб, и минимум свободно дишане. В този първичен период на съзнание, пролетарията не е способен за друго освен да се лъже по сладките думи и обещания на противните нему класови сили буржуазията и дребната буржуазия, в ръцете на които той е оръдие, не без значение, при техните взаимни икономически и политически стълкновения.

Дребната буржуазия в индивидуалните си стремления, е най-егоистична, жадна и безцеремонна, при желанието си за издигане до круп-

ния капитализъм. В това си стремление тя среща на пътя си конкуренцията, икономическата и политическата сила на крупно капиталистическата буржуазия от една страна, и съпротивлението на пролетарията против крайната експлоатация от друга, без която дребната буржуазия е в отчаяна неможност да се бори с капитализма.

Тъй, че икономическите условия диктуват на дребната буржуазия, да води класова борба на два фронта: на десно с капиталистическата буржуазия, а на лево с пролетарията. Но дребната буржуазия осждена от капиталистическото развитие на бавно загинване, постепенно гасне и като политическа бойна сила; за това и тя става носител на идеята не на острите класови борби, а на „гражданския икономически и политически мир“ чрез реформи. Но с тази си идея на „граждански мир“ и „общото благо“ дребната буржуазия, само лукави и хитрува и при първ удобен случай, тя еднакво се нахвъртва, според момента, и върху буржуазията и върху пролетарията или и против двете класи.

Дребната буржуазия, в общественно политическия живот, при днешния строй определя за себе си место за арбитър и съдия: като чрез реформи по ограничи икономическия размах на капитала, и отчасти удовлетвори пролетарията за сметка на капитала. Но в тази си роля, получила властта в ръцете, дребната буржуазия встъпва в ролята на хитреца, който разреша спора между двете деца за ореха, като налпалял ядките, а на децата разделил черупките.

Желанието и политическата догма на буржуазията е да внуши на дребната буржуазия политически пасифитет, а на пролетарията подчинение; а желанието на дребната буржуазия обратно на — буржуазията пасифитет, а на пролетарията послушание и подчинение. Но пролетарията надхвърлил в ръцете на своето съзнание границата на неувреността в своята икономическа сила и политическа роля, встъпва в епохата на своята непосредствена задача и определя своята роля в обществото на капитализма и местото на едрата и дребна буржуазия. Категоричността на пролетарската класова роля е неговата класова диктатура, чрез която той да разруши класовите прегради в обществото, да искорени класовите противоречия и да унищожи класовите борби, чрез унищожението на часната собственост и експроприация на средствата за производството в общественно достояние и полза. Тъй историческо-икономическа категоричност налага на пролетарията нови методи на класовите стълкновения и политическите борби; — вече не чрез парламентаризма за регламентирани часнособственческите интереси, — а в борба революционна, за искоренението из основите злото проистичащо от тези интереси, чрез самото им унищожение.

Дошел до това належащо съзнание, пролетарията, постепенно се изплъзва из влиянието на политическите групировки на буржуазните и дребнобуржуазни фактори, за взаимни отстъпки и примирения, всекога свържжващи за сметка на пролетарията и встъпва на открит революционен път.

Но съзнанието на пролетарската историческа категоричност се на-

лага на пролетарията, не като маса, а като съзнателна класа. Ето защо при зараждането си революционната пролетарска необходимост лега в съзнанието не още на масата, а в съзнателните елементи на класата. В този период на обособлението на пролетарските маси като историческа класа, ролята на съзнателния елемент т. е. съзнателната пролетарска класа е най тежка и най труден. Този момент преживява пролетарията днес в целия свет. Съзнанието на пролетарската класа циментирано в съзнанието на незначителна авангардна част от пролетарските маси, днес се напъва да преодолее при препятствия, по пътя на своето класово освобождение: първо да парира с буржуазията в належащите класово революционни стълкновения; второ, да избие из масовата психология на пролетарските маси дребно-буржуазното влияние на мжглъвост, реформизъм и минимализъм и трето да внуши на пролетарските маси самоувереността в собствените класови сили.

Тези препятствия съзнателата се част на пролетарията може да преодолее с своите решителни и самоотвержени действия срещу агресивните и контрреволюционни похвати на буржуазията, с безпощадно разоблачение и изобличение, на древно буржуазните реформистически и часнособственчески аспирации, и с най усилена идейно творческа работа в средата на широките несъзнателни работнически маси. Тези три елемента са предпосилките на бистрия ход на преживяваната днес социална революция, и колкото пролетарията по скоро ги преодолее, толкова той по скоро ще тръгне по пътя на нейното блестяще завършване, чрез диктатурата на пролетарията за комунистическото общество.

Особеността на днешния момент.

В лицето на днешната си власт българската буржуазия излиза с открити карти на приюмите на своята безпощадна диктатура. Провъзгласените „ред“ и „конституционност“ са формата, чрез която буржуазията, още от първата минута на реставрацията на властта си, раздели обществото на два лагера. Лагер на буржуазията и лагер на пролетарията, при което властта е израз на прерогатив на буржуазно капиталистически лагер, т. е. господстващата — класа. Днес българската буржуазия за първ път господства, не само прикрито зад формите на властта, но и открито, като целокупна класа, днес не само полицейския и военния е власт, но и всеки който смета себе си за буржуа и е в буржуазния лагер. Днес работника е подложен не само под терора на властта и господаря с техните прислужници, но и под терора на улицата и даже в публичните заведения, — свободата на словото, убеждението и съвестта се изнасилват от буржуазната тълпа, отделни личности опрени на властта и от самата власт.

Днес, при тъй вжжхалваното тържество, на „реда“ и „свободите“, се дава право и свобода и на работника; но да върши и говори — само това което е желателно и полезно за буржуазията, нейното господство и диктатура. Днес всеки по събуден работник пролетарин се следи от наемни и доброволни шпиони не само в стълките си, но и в думите си и за работника съзнателен пролетарий вратите на полицейските застенки са открити широко.

Това всичко най-добре се вижда във всеки дневния живот на нашата грозна действителност.

Постояните жбения, закани и насжжвания за разправа, днес ще чуете из устата не само на полиция и военния, на господаря, но и от всеки буржуазен уличен келчо: — „Нека се малко позакрепим, че после ще се разправиме — както следва“, тези са думите които, вие постоянно слушате, тех буржуазията и предава като излезли из устата на днешното „правителство“ — и тури в устата на тристете чифта — военни ботуши, които прегазиха страната в една нощ, за да стане положението от лошо по-лошо.

Безработицата взема широки стийни размери. Съжпотията се шири, гладът и мизерията тържествуват десет пъти по-вече и по-силно от тържествените изявления на благопожеланията за благоизлията на добрините от новото правителство. И буржуазията това превжжходно съзнава, ето, защо колкото икономическото положение става по-тежко, тя се стреми да стиска камшика по-здраво. Само, не само увереността в стабилността на положението си, можа да доведе днешното правителство до изобличително смешното положение: да гърми с устата си „свобода на печата, а да държи в ръката си цензурния молив; да търби за свободата на събранията, а да ги не позволява ни на открито, ни на закрито; да аklamира свободата на организациите, а да гони организираниите; да търби за свобода, а да пжлни тюрмите; да говори за конституция, а да управлява чрез диктатура. Всичко това е свойствено на буржуазията като „Двоелики Яну“.

Буржуазията никога и никаде не се решава да излезе пред обществото със същинския си природен лук и морал, най-подлите свои дела тя прикрива под маската на човешките добродетели; най-страшните свои кржжвави престжжпления и изстжжпления, тя прикрива под мантията на хуманността; най-ниските свои животински инстинкти на разложение и разврат, тя прикрива под парцалите на некаква си истжжчена естетика и култура; най-грозните обществени язви и грозни противоречия между умиращите от мизерия, глад, студ и болести и плуващите в раскош, излишества и безмисленно разсипничество на богатата на обществения труд, тя закрива зад завесата на цивилизацията и цжжквата; най-големото робство, разсаждано невежество и народна тжжмина на експлоатация, терор и насилия, тя се старее да скрие затишно под железната пета на военния ботуш, като форма на некаква си „законност“, „правов ред“, „конституционност“, „демократизъм“, „парламентаризъм“ и пр.

При това положение ние като съзнателно работничество сме длжжни да декларираме на буржуазията от най-пжжраня ѝ капиталист туз до уличния ѝ гамен и от първия м-р до последния стражар на нейната власт: I. Че ние не верваме в нейната искреност на думите и честност в делта ѝ, защото историята, като експлоататорска и спекулантска класа, не я е надарила с такива добродетели. II. Че ние сме дълбоко убедени в мировата смъртна криза на капитализма в всеветски мащаб, че и нейните последствия, въпреки най-черната контр-революционна реакция в най-близо бждше неминуемо ще закопят в областа на миналото и българската буржуазия за-

едно с всичката ѝ класова злоба. III. Че държавата, като буржуазен институт за господство и диктатура над пролетарията, е изгнана и разрушена, материалните елементи икономически, производствени и финансови сили в нея са изчерпани и пресъхнали, че буржуазията нема икономическа база за политически нормален стабилитет и че нейните груби сили и методи на потисничество освен, че не може да я спасят, но даже и при желание да ги не прилага, в силата на историческата необходимост, тя ще прибегне към тех, като последно средство, чрез което ще подклажда граждански войни и стълкновения, които ще докарат по-скорошната нейна гибел. IV. Че ние като пролетарият, предназначена класа от историята, не само да наследим буржуазията, но и да я погребем с всичките злочестини, които носи капитализма: войни, катастрофи, глад, мизерия и пр. и чрез диктатурата на пролетарията да извикаме человете на нова историческа ера, ерата на комунистическото общество, — никога нема да се откажем от своите идеи и исторически права и най-малко сме наклонни, да поддържаме, крепим и подпомагаме на умирающия буржуазен строй. Ето защо ние заявяваме, че като доблестни синове на своята страдающа и бореща се работническа класа — извикана да изведе человете на нов светъл път — нема да се съгласим никога, ни да говорим, ни да пишем, ни да действваме — т.ж., както се иска на буржуазията и нейните власти, а ще правим това което е необходимо за пролетарията.

Днешното буржуазно правителство разделя обществото на два лагера, буржуазен господствующ с силата на миналото — насилието, и работнически потиснат и онеправдан действущи с силата на настоящето с верата в бъдещето и правдата и ние сме в него и с него ще живеем и с него умрем, в неговите борби, с достойнство.

Буржуата - социалисти.

от П. Кропоткин.

Откато социалистическата идея започна да прониква в масите, ние забелязваме един твърде интересен факт. Най-подлите врагове на социализма са разбрали, че най-доброто средство, с което да го надвият се състои в това, да се представят за негови привърженици и те бързат, да заявят, че и те са социалисти.

„Че разбира се! Аз съм също социалист, същ като Вас!“ казват те. „Социален въпрос, народни спетовни каси, работническо законодателство — с всичко това съм съгласен с вас! Но, знаете ли какво, да не събориме всичко в един ден, а да направим тази работа хубавичко полека.“

Този факт се явява, се по-остро от предиен план в последен. В страни с общо избирателно право, достатъчно е, щото в некое предизборно събрание да се спомене социализма, щото кандидата да се обявява за привърженик на социализма — на „умерения социализъм“ това ще рече да се обяви за привърженик на социализма на парламентарните народни измамници. Влиятелни държавни мъже се обявява по-малко или по-вече явно за „социалисти“ и общественото мнение очаква от тях „разрешението на социалния въпрос;“ и духовенството от всички религии не остава по-назад от тях и обявява, че истинския социализъм може да се намери в скута на християнската черква.

На какво, всички, всички са социалисти! Кожодери, които пресметват с поскъпването на хляба, да купят накити на жените си, капиталисти, които остават своите работнички да измрат от охтика и децата от недостатъчно хранене; социал-демократически министри и шефове на полиция и т. н., които хвърлят в затвора и осъждат на смърт борците и проповедниците на свободата и социалната експроприация. Стражарите, които арестуват такива и ги изтезават; народни представители, които всеки ден в парламента тълчат с краката си социализма и уреждат гешевите на господству-

ващата класа, всички, всички вършат това само, за да ускорят „тържеството на социализма.“

И действително има още социалисти, които като гледат тази комедия, са достатъчно наивни да избухнат в възторжени удобрения!

Ние сме опечалени и не радостни от тази гледка. Тази гледка ни доказва от една страна, че буржуазията се е заклела да унищожи социализма, от друга, тя ни доказва, че онези, когато някога минаваха за социалисти, днес му изменяват, като отхвърлят неговата първоначална основна идея, и че тези хора преминават в лагера на буржуазията, но затова пък, за да прикрият своя си внезапен преврат, запазват името на социалисти, чрез което обуржуазяват цялото движение.

Какво беше в действителност характеристичната основна идея на социализма?

Необходимостта от премахването на наемния труд, на частната собственост върху земята, къщи, сурови материали и средството за производство — с една дума: необходимостта от обществен капитал. Който не признаваше тази основна идея не бе считан за социалист.

Признавате ли, че е необходимо да се премахне частната собственост, да се експропрират за общо благо днешните притежатели на обществен капитал? Чувствувате ли нуждата да живеете съобразно тези закони? Тези въпроси се задаваха всекому, който идваше в нашите редове, преди да бъде поздравен като социалист.

От само себе си се разбира, че като се поставяла тези въпроси, не се запитваше върху това, дали въпросния счита за необходимо премахването на частната капиталистическа собственост след двете или хиляда години! Не се загрижваха за излишния въпрос: какво ще стане след 200 години. Когато се говореше за премахване на частната капиталистическа собственост, то се признаваше, че тази стъпка е необходима днес, че всеки в себе си своя стъпка, през целия си живот и обществената работа трябва да работи за това. „Следната революция“ — казваха социалистите преди тридесет години (и онези, които са останали социалисти, казват това и днес) — „следната революция в обществото не бива да бъде само една проста правителствена смена, която най-многого ще бъде придружена от няколко подобрения в правителствената машина; тя трябва да бъде „социалната революция.“

Това убеждение, че трябва да се подготви идеята за експроприацията преди революцията — това беше първичната основна идея на социалистите; това ги различаваше от всички онези които също така признават необходимостта от известно подобрение в живота на работника, които понякога отиват толкова далеч, че признават, че комунизма е идеала на бъдещето общество. Те си обаче в никой случай не искат да се съгласят с нас, че трябва да гледаме да осъществим веднага този комунизъм, като единствения път за освобождението на работния народ.

Днес всичко това е изменило.

От една страна сред буржуазията се е образувало едно ядро от авантюристи, които разбраха, че те без да се накичат с името „социалисти“ никога не биха стигнали до това, да се изкачат по стълпалата на политическата власт. Те значи требваше да намерят едно средство, за да бъдат приети в редовете на социалистическото движение, без да възприемат неговите принципи. Онези, които разбраха, че най-добрия начин за борба против социализма, е този, да се навлезе в неговите редове, да се корумпират неговите принципи, да се отправят неговата действителност в фалшиви пътища, упражниха един натиск в това направление.

За нещастие намериха се социалисти, това ще рече, такива, които някога бяха социалисти, които имаха желанието да обединят около себе си само повече хора и искаха от новите пришълци да заявят само,

че са готови да платят членския внос в партийната каса. Тогава им се даваше името „социалисти“. Тези партийни водители, жадни за политически служби в днешната държава, побързаха да отворят широки вратите за уж „завърналите се“ и по всекакъв начин да улеснят техното приемане в партията. Те сами извратиха първичната идея на социализма и под водчеството се възпитава един нов вид лжливи социалисти, които от старата партия са запазили само името и.

Подобно на онези руски пристав, който на един наш приятел каза, че и той намира комунистическия строй за чудесен, но понеже този идеал може да се осъществи чак след 200 или може би след 500 години, затова требвало за сега да се затвори нашия приятел и така да бъде на казан за комунистическата си пропаганда. Подобно на този пристав, обясняват днешните „социалисти“, социалдемократическите партийни водачи, че премахването на частната собственост и социалната експроприация трябва да се отложи за едно по-далечно бъдеще; че всичко е роман, утопия, че сега трябва да се грижим за „достижими реформи“ и че онези, които държат за идеята на социализма, са най-лошите врагове на работническата класа! „Не може да се касае за това“ — „да се експроприра земята и индустриалния капитал на властващите и господарските класи. Да не приготвим превземането на касите от работниците, а на земята от селяните, по да приготвим превземането на държавните и градски учреждения чрез избраните представители.“

Като че ли буржуазията, до като има капитала в ръцете си ще им позволи да уреждат социалистически експерименти.

Последствията от този преврат се чувствуват вече.

Когато днес се говори с един от този нов вид социалисти те наричат себе си социалдемократи — не може да се различи повече дали имаме работа с един господин подобен на споменатия руски пристав или с един действителен социалист. Та нужно е само това, да се признае, че един ден — нека е и след хиляда години — може би цялото богатство ще стане общо притежание, а засега само да се гласува за някой който в парламента ще изпроси намаляване на работното време и някои други реформички, — така изчезва разликата между социализма на споменатия пристав и на тези г-да социалдемократи. И единият и другите са социалисти! Работника, който няма време да следи наведнъж тридесет вестници, се забърква и не знае вече, къде се намират неговите съюзници и къде неговите неприятелни. И поради това днес той трябва да усто срещу едно тежко изпитание и страшно крвопусукане; докато той не разпознае, кои са неговите приятели и кои неговите неприятелни, дотогава той не ще достигне до съзнание.

Б. Р. Старият борец на думи Бакуини (анархо-комунист) наред с другите мъстити социалистически дейци Плеханов (социалдемократ) „бабушката“ на Руската революция Брешко-Брешковска (социал-революционерка) и пр. руски „революционери“ въпреки своите идейно-критически и принципиални становища на непримиримата борба, в края на живота си, — по-скоро в началото на преминаване на революцията от думи към дела, — станаха именно от този тип социалисти и комунисти, които в тази си статия П. Кропоткин бичува, и Кропоткин, и Плеханов и Брешко-Брешковска, през време на империалистическата войн седнаха на кучиство на Англо-Французкия империализъм, а при порива на Руския пролетариат за социална революция, — седнаха в кош не временното правителство на Керенски заедно с които и бяха изхвърлени на бунцето. И писаното от тях ако често и да съдържат неща верни и поучителни пролетарията към тях, трябва да се отнася, като към попа, който казал: слушайте и вършете това което ви говоря, а не това що върша. Кропоткин идиолога творец на анархо-комунизма в навечерието на революцията се сълзи във верността на мъгля-

вите и недомислени свои теории и ренегира на страната на буржуазната демокрация. Горнята статия за нас е важна, че той блестяще разкрива ролята на буржуазната радикалноисляща интелегенция в редовете на работническото и я запечатва с действието на своя личен изменнически акт.

ДОПИСНИ.

Русо.

„Тирант падна!“

Да регистрира своята услуга пред новата власт и залже, вечно лжганите работници, за своето пасивно сътрудничество, през развитите се напоследък събития, теснящата партия устрои на 28 юний т. г. своето първо по реда си от 9 юний до сега публично събрание. Лозунга за това и бе „тирант падна“, стекоха се многолюдни маси да чуят излишната демагогска присяда, над падналия и разложил се вече труп на тирана.

В тричасови речи оратори от първа степен се пенеха да разправят, че дружбашите били лоши за тях, мъчениците на дружбашкия режим са били само те и никой друг, и че борци за ред и законност са били те и никой друг, всичкото им внимание бе съсредоточено върху личността Стамболийски. Към новата власт те казаха хвала и чест, нищо не искат от нея само ред и законност да царува в грешната българска земя, в противен случай и тя ще си отиде, т.ж. както си е отишел режима на дружбашината. Изявиха горещо желание и настойчиви претенции за произвеждане на нови избори, за да се видело кой ще управлява по закона.

Жалки крикуни, изгубили и чест и достойнство, те забравиха, че още стои прясно в паметта на работниците повика на същото това място, и от същите тия които сега идват да хленчат пред старата буржуазия, че ако последната посегне против дружбашите за власта, то те ще се борят с дружбашите рамо до рамо, против черния блок. Факта е на лице, през развитите се събития от 9 юний до сега те се свиват в своите черупки и не смеят открито да заявят пред работниците, че са партия еснафска, дребнособственческа, интереса ги води към буржуазния парламент, легалитет, но не и към революция.

Работници! Ние левите комунисти от Работническата Комунистическа Партия издигнахме и издигаме знамето на революцията, ние ви каним за борба с оржжие в ръка, против целокупната буржуазия и нейните орждия широки и тесни. Вие видяхте безсилието на тесняците да се оправдаят пред вас за пасивността им през събитията на 9 юний. С позив в който звучеше контрареволюционната им замисъл, те ви зовяха не на оржжир, а да стоите в кжщята си и да пазите силите си за новата власт на „работническото селско правителство.“ Ако вие класови братя имате запазено още работническо честолюбие и ако в вашето сърдце говори работническият пламак за борба, презрете тия поплювковци, най опасните за успеха на нашата борба против капитала и буржуазния строй, днес тях първи с пръст сочи буржуазията като хора които добре изиграват ролята си, и отвлечат вниманието ви от належщата ваша задача да катурнете днешния строй, ето защо другари на труда, ваш дълг е да дойдете при нас, момента ви повелява, заедно като класа да поведем обща революционна борба за тържеството на комунизма.

Ц. И. К. апелира към всички организации, групи и отделни другари, да усилят събирането фонд „Работнич. Искра“. А всички абонати да си изплатят абонамента. Т.ж. като вестника се намира в парично затруднение. Нека изпълним пролетарския си дълг и не допуснем единствения страж и будител на комунистическото съзнание сред работническото да залгхне.